

Arnold Kühnel påtog sig efter 1894 fire opgaver:

- For det første at **genprofessionalisere officerskorpset efter Provisionstiden** igennem en moderne generalstabsuddannelse og tidsvarende stabsprocedurer.
- For det andet at bygge hæren op om **en slags neutralitetsforsvarsdoktrin**, der byggede på “det levende værn”, dvs. felthæren, men hvor fæstningen blev bevaret og moderniseret, så landet kunne holde til hjælpen fra England eventuelt ankom.
- For det tredje at skabe en **balance mellem hærens indsatsberedskab og en strategisk og taktisk varsling** baseret på en efterretningstjeneste.
- For det fjerde herigennem ikke alene at gøre hæren acceptabel både for de traditionelle støtter i Højre og Det Moderate Venstre, **men også for det danske folks flertal repræsenteret af Reformvenstrepartiet under IC.**

Dette var dog ***kun på vej*** ved i et diskret samarbejde med IC, da den nedslidte Kühnel døde i 1908. Kun uger efter blev IC's magt undergravet af Albertiskandalen.

Det blev hans trofaste høje hånd, generalmajor Palle Berthelsen, der skulle føre hans hensigt ud i livet sammen med afløseren, den pæne ministerielle kontorofficer, generalløjtnant Vilhelm Gørtz.

Berthelsen og Gørtz skulle fra sommeren 1910 efter den første korte radikale regeringsperiode opnå dette sammen med den skeptiske "moderate" venstremand Klavs Berntsen som stats- og forsvarsminister. Berntsen havde i modsætning til I.C. Christensens ingen viden om den forståelse, der lå til grund for hærloven, og han ledede ikke sit partis flertal.

I 1913 gik alt galt med Det Radikale Venstres magtovertagelse fulgt af P. Munchs reelt fundamentalt illoyale forvaltning af love, som han var erklæret modstander af.

Erik With blev født i 1869 i familie med den senere Krigsminister Bahnson og opvokset i det bedre københavnske borgerskab. Her var man stadig nationalistisk, og man arbejdede på at ændre resultatet af nederlaget i 1864. Dvs. At det var før den radikale konvertering af hovedstadseliten.

Vildbasse, ikke interesseret i skolen.

Forsøgte 1884-88 forgæves at blive søofficer, men selv med hårde studier lykkedes det ikke at rette op på manglerne fra skolen, så han dumpede to gange til optagelsesprøven og blev rekrut i hæren i 1888.

Han gik på HO ("næstældste klasse"), dvs. linjeofficersklassen fra 1889 til 1891, dvs. under provisorietidens højdepunkt. Her sammen med Prins Christian.

Derefter kort 8 BTN i Viborg før starten ved sin stambataljon, 27 BTN i Fredericia (der i 1913 blev flyttet til Holbæk). Atletisk ung fodfolksofficer med en markant naturlig autoritet.

Blev i 1897 udtaget til videreuddannelse på HO ("ældste klasse"), dvs. generalstabsklassen, hvor hovedlæreren på kurset 1897-99 stadig og for sidste gang er oberstløjtnant Arnold Kühnel. Her var Palle Berthelsen hjælpelærer og Victor Lorck en af de to officerer fra Søværnet. With havde tidligere mødt Lorck under sit andet forsøg på at komme ind på Søofficersskolen. Lorck havde før 1. Verdenskrig som afdelingschef i Flaadens Stab bl.a. ansvar for efterretningsvirksomhed og blev her tæt partner med With.

Kühnel var samtidig med kursuslederjobbet chef for Generalstabens Taktiske Afdeling (med O-, E- og Fæstningskontorer), der samtidig med kurset udviklede den nye forsvarsdoktrin for Danmark og specielt Sjælland og forsøgte efter generalløjtnant Bahnsøns pensionering i 1897 at få iværksat udbygningen af en landsdækkende indenrigsefterretningstjeneste og genopbygget udenrigstjenesten.

Hans højre hånd både på kurset og i Taktisk Afdeling var den forsvarspolitiske aktivist, kaptajn Palle Berthelsen, der fra 1896-1902, dvs. under kurset, også var chef for Akademisk Skyttekorps.

I 1899 blev With gift med den norskfødte Gustava.

Efter kurset tjeneste kursus på Skydeskolen (dvs. den senere Infanteriskole).

I 1901 blev With adjutant ved Generalinspektøren for Fodfolket (dvs. dengang generalens eneste stabsofficer), og samtidig knyttede Palle Berthelsen ham til Akademisk Skyttekorps som kursusleder.

I 1904 hentede Berthelsen, der fra 1903 var Chef for Generalstabens Taktisk Afdeling, With ind til "2. Büro", dvs. efterretningskontoret. Fra 1900-1904 havde büroet fået dækket Sjælland, Fyn og Lolland-Falster-Møn med den "Civile Efterretningstjeneste"s "stay-behind"-rapporteringsagentnet.

Danmarks sikkerhedspolitiske dominerende situation blev netop nu fastlagt til at være forsvar af landets neutralitet i en tysk-

britisk krig. Det skete med den fransk-britiske *Entente Cordiale* fra 1904, ødelæggelsen af den russiske flåde ved Tsushima samme år og Første Marokkokrise fra 1905, hvor Storbritannien støttede Frankrig.

Denne situation kunne danne grundlaget for afslutningen 1905-08 af "Forsvarskommissionen af 1902"s arbejde. Den betød endvidere, at hæren – dvs. den kommanderende general på Sjælland, *Kühnel*, hans afløser som generalstabschef, *Vilhelm Gørtz*, samt den direkte ansvarlige stabsofficer, *Berthelsen*, fra foråret 1906 kunne accelerere *udbygningen af alle dele af efterretningstjenesten*.

Berthelsen sendte With på rekrutterings- og kontaktrejser til udlandet for at bidrage til opbygningen af udlandsnettet med bemærkningen: "*Husk, at hvis de bliver arresteret, kender vi Dem ikke*". Det er muligvis den praktiske indføring til hemmeligt arbejde, der gav *dele af Withs politiske arbejde en diskret, velovervejet og indirekte karakter*, der absolut ikke karakteriserede Palle Berthelsens forsvarssags-politisering: Naiv, ærlig og direkte.

Imidlertid blev With udnævnt til kaptajn i 1907 og kom hjem til Fredericia til kompagnichefstjeneste, før man med Hærloven af 1909 kunne gå i gang med at opbygge felthæren, efterretningstjenesten og senere indsatsberedskabet ved etablering af en sikringsstyrke.

With var kompagnichef indtil foråret 1911, hvor han overtog stillingen som chef for efterretningbüroet i Taktisk Afdeling, der nu blev benævnt "Efterretningssektionen". Det var på et tidspunkt, hvor hæren efter den første radikale regerings sabotage 1909-10 endelig var kommet i gang med impleteringen af hærloven.

Nu var både den operative plan og ideen om sikringsstyrkens karakter var ved at være klarlagt i Generalstaben.

With blev samtidig chef for Akademisk Skyttekorps, dvs. den stilling, som Berthelsen havde haft indtil ni år tidligere. Det var en god gruppe at rekruttere efterretningsfolk fra.

Kaptajn *Niels Sylov* og premierløjtnant *Wilhelm Prior* blev som sektionens andre linjeofficerer centrale hjælpere i arbejdet med

at opbygge indenrigstjenesten.

Klassekammeraten fra Generalstabskursus, kaptajn i marinen *Victor Lorck*, var som nævnt en af de to nøgleofficerer i Flaadens Stab. Den anden nøgleofficer var kaptajn Henri Wenck, som With også havde mødt ved optagelsesprøven til Søofficersskolen i 1888.

Fremgangsmåden ved etableringen af "*Den Civile Efterretningstjeneste*"s netværk var rekrutterings- og kontaktbesøg hos vedkommende lokale kendt-patriotiske personlighed, der kunne være sognefoged eller sognets kæmner. De rekrutterede modtog så skriftlige instruktioner.

Normalt ville udenrigsministeriet ikke samarbejde med E-sektionen. Dette ændrede sig dramatisk, medens Herman Anker Bernhoft var chef for 1. Departement i ministeriet fra 1910 indtil han blev gesandt i Paris i 1913.

Den positive holdning muliggjorde, at With fra 1911 hurtigt kunne få opbygget sin udenrigsefterretningstjeneste med inddragelse af danskere, der boede i lande, der var væsentlige for varslingen, dvs. Tyskland, Storbritannien, Sverige og Norges kyst, dvs. honorære konsuler, forretningsmænd, medlemmer af det danske mindretal og andre. I forvejen arbejdede han tæt sammen med danske foretagender, der havde tilstedeværelse i udlandet, som bl.a. *Det Store Nordiske Telegraf-Selskab* og banker.

Som "kvæghander" eller som anden forretningsmand rejste

With ud og besøgte disse gode danske mænd, lagde mildt pres på dem. De fik kodegrundlag og skulle rapportere til videresendelsestelegrafadresser i eksempelvis Sverige.

Der blev samtidig med With overtog sin stilling blev Valdemar H. Mensen chef for det nyoprettede Statspoliti, der startede med 36 betjente, men som i 1919 overtog hele kriminalpolitiet. Han havde året før virket som auditør og kendte hæren.

With ønskede at få ham ind i sin sektion ved mobilisering for at få placeret ansvaret for kontraefterretningstjenesten her, men da man ikke ville love Mensen oberstgrad, gik forhandlingerne i baglås, og der blev i stedet tale om et meget tæt og godt samarbejde mellem ham og With.

Fra det tidspunkt Erik Scavenius blev Udenrigsminister i sommeren 1913 blev det gode forhold mellem With og Udenrigsministeriet straks køligere.

Danskere i udlandet, som ikke var fuldhjertede i deres tilmelding som efterretningsmand under Withs besøg, modtog først ministeriets sympati og senere Scavenius støtte til at frigøre sig for deres forpligtelse.

Efterretningsvirksomhed var efter ministerens opfattelse irrelevant og potentielt skadelig, ikke mindst den mod Tyskland rettede del.

Regeringen tillod tyskerne at etablere et kontraefterretningskontor i København for at skabe balance i mulighederne.

Forsvarsministeren Peter Munch var enig med Erik Scavenius. Han så With som en “fantast” lige som Berthelsen, der ikke alene troede, at et militært forsvar var muligt, men også handlede energisk og diskret for at sikre et efterretningsgrundlag.

Vi ved, at Withs sektion arbejdede tæt sammen med de britiske marine- og militærattachéer og hans fjender (danske og tyske) fandt ud af, at Withs danske agenter også arbejdede for Frankrig.

Det var ikke alene på centralt hold, at danskerne og de allierede efterretningsmænd udvekslede noter om tyskerne. Vi ved, at det også gjorde sig gældende lokalt, såsom ved grænsen syd for Esbjerg.

I løbet voksede den revolutionære venstrefløjsopposition til Socialdemokratiets ledelse både udenfor partiet (Syndikalisterne) og inden for partiet specielt i *Socialdemokratisk Ungdomsforbund*.

Med revolutionen i Tyskland i november voksede truslen dramatisk, og 18. november overtog Thorvald Stauning ledelsen af indenrigsministeriets afdeling for sociale sager vedrørende arbejderforhold, dvs. at han blev den direkte ansvarlige for at inddæmme revolutionstruslen.

With var dybt utilfreds med sin placering som chef for 27 BTN i Holbæk og lejrkommandant i Barfredhøjslejren bag Tunestillingen efter hans fjernelse fra E-sektionen på tysk foranledning i foråret 1918. Han søgte tidligt i 1919 stillingen som chef for det Dansk-Baltiske Auxiliærkorps, men da

regeringen kun ville tillade reserveofficerer at deltage, fik han nej.

Militærattachéerne i København var i vinteren 1919 blevet enige om, at man skulle samle og koordinere alles viden om revolutionære agents bevægelse over grænserne, men entente attachéerne fandt det stadig umuligt at arbejde direkte med tyskeren, så de blev enige om at netop den dansktalende tysker fra Tønning, kaptajn i det tyske kystartilleri, Alfried von Neergaard, skulle foreslå With, at København skulle være vært for en international koordineringscentral ("*Bolsjevikcentralen*", som With benævnte den).

I begyndelse af marts 1919 henvendte Neergaard sig til så til With og bad ham om at lede, dvs. reelt være husvært, for centralen. With svarede, at det kun var muligt ved en formel henvendelse fra den tyske gesandt til den danske regering, der formelt sikrede Stats- og Justitsminister Zahles og forsvarsministerens accept. Ønsket om at få With svarede for datidens radikale til, at FN i 1990'erne havde bedt om at få Pia Kærsgaard som flygtningehøjkommissær.

Da Zahle på det tidspunkt var fungerende forsvarsminister, kom man uden om at besvære Munch. Da Stauning var regeringens ansvarlige for at håndtere bolsjeviktruslen, kan han ikke have undgået at vide, hvad der skete.

Arbejdet i Centralen forgik indtil sommeren 1924 under Withs formelle ledelse. Den var placeret på Hotel Metropol og inddrog militærattachéer og pasmedarbejdere fra legationerne i København. I de første måneder var Withs indsats kun på deltid,

da han jo er bataljonschef i Holbæk.

De danske deltagere må være kommet fra Mensens Statspoliti (der samme år integrerede Opdagelsespolitiet (=kriminalpolitiet)) samt kaptajn Niels Sylows Generalstabens Sektion C (tidligere E-Sektion). I øvrigt deltog efter Withs oplysninger specielt legationerne fra Tyskland, USA, Italien og Finland samt Withs tætte koordinationspartnere fra krigen: England, Frankrig og Norge.

Frankrig gjorde With til Ridder af Æreslegionen i 1920 og briterne ham til Commander of the British Empire i 1921 "*for tjenester ydet*".

Oplysningerne fra Centralen nåede regeringen via rapporter fra Mensen og Sylow. Stauning har næppe været i tvivl om, hvor efterretningerne kom fra. Det er dog på den anden side ikke sandsynligt, at Stauning havde formelle møder med With under forløbet.

At rapporterne kom fra de sædvanlige organisation skabte en effektiv og politisk essentiel buffer mellem Stauning og Centralen, så han senere kunne nægte i Folketingen, at han kendte til Withs rolle. Socialdemokratisk Ungdomsforbunds brud med moderpartiet i november 1919 for at skabe et revolutionært venstresocialistisk parti gjorde andre kilder om udviklingen endnu mere centrale for Stauning. Det er uklart om With vidste, at Mensen havde fået en rapportør i de revolutionære grupper ledelse.

Efter det fejlslagne kommunistiske kupforsøg 8. september 1921

må Centralens betydning var aftaget hurtigt, og med den danske anerkendelse af Sovjetunionen i sommeren 1924 var dens virksomhed anakronistisk.

Udnyttelse af de radikales arrogante "ufolkelighed"

Påskekrisen 1920

With var knyttet til *"To Løver"*, en fraktion af den konservative Studenterforening. Efter krigsafslutningen brød den med den del af sønderjyllandsaktivisterne, der ikke stræbte efter en tilbagevenden af landet til Dannevirke. Først tabte man muligheden for en afstemning i Zone 3, og derefter hindrede den radikale regering ikke, at afstemningen i Zone 2, Mellemslesvig og Flensborg, skete på en måde, hvor Tyskland kunne pakke resultatet.

De konservative aktivister arbejdede på at få Kongen til at afskedige ministeriet Zahle, hvis politik havde medført tabet af Flensborg.

Pga. at With var officersskolekammerat med Christian X, skulle han herunder bidrage til at overtale Kongen. I den nye regering var With på tale som Forsvarsminister, men i det

spørgsmål fik kuplederne dog kolde fødder.

Regeringen blev afskediget. Withs rolle var kendt. Generalstrejke og muligvis revolution og republik truede, men Stauning reddede situationen.

Løsningen blev en overgangsregering, der skulle sikre nyvalg. Dette valg vandt Venstre på et forsøg på at få åbnet Flensborgsagen, men pga. Britisk uvilje mod ændringer lå grænsen fast.

- Withs ledelsesfilosofi var at gå i spidsen, at føre/lede og positivt motivere gennem eksempel. Dette på enhver måde, med synlige holdninger og ved at tage ansvar.
- Nationen skulle styrkes og samles gennem bred deltagelse i sportsaktiviteter. Med i den sportsglade, straffede Munchhader, Generalinspektør for Rytteriet, generalmajor Holten Castenskiolds, Landstormskommission, som With påvirkede stærkt.
- Den ekstremt energiske Castenskiold var medstifter af Dansk Militært Idrætsforbund og forbundets første formand 1918-22 og chef for Landstormen 1923-29, hvor With var chef for den ene landstormsuddannelsesbataljon.
- Landstormen var en korttidsværnepligt, der kunne give skydning og sport under uformel ledelse efter schweisisk model og gøre egnet til bevogtning. Militær uddannelse og

civilundervisning blandes.

- 1932-ordningen bragte så store nedskæringer, at With trist måtte opgive sin Landstorm,
- Inspirerede skytte-, gymnastik og idrætsforeningerne og senere terrænsportsforeningerne.
- Dannede bro til DSU i 1930'erne samtidig med, at With diskret skubbede til udviklingen af forsvarsholdningerne.
- Dannede ligeledes bevidst bro til partiet ved kontakter til LO under og efter krigen.

1923-27 blev With stabschef ved Generalinspektøren for Fodfolket, der var designeret chef for Jydsk-Fynske Kommando.

Det var som tidligere nævnt den myndighed, der skulle planlægge og lede forsvaret af landsdelene vest for Storebælt, indtil den kommanderende general og resten af felthærens ankomst.

Her sikrede With, at hæren gennemførte en afgørende kamp for Sønderjylland *i stedet for* straks at starte en henholdende kamp op gennem halvøen til Limfjord. Hans forsvarsplan var klar i efteråret 1923.

Planen havde kun lette styrker fremskudt til grænsen. Fremskudte styrker indledte kampen i Åbenrå-Bredebro-linjen. Forsvarskampen gennemførtes i Haderslevstillingen på trods af,

at styrken var for lille til af holde mere end højderyggen lige vest for Haderslev.

Også efterretningstjenesten blev straks organiseret med tæt dækning af den nye landsdel og centret i Haderslev.

Denne placering af hovedforsvarslinjen var fortsat gældende den 9. april.

Opgøret med den radikale forsvarside

Sejren med støtte fra Venstre i 1932 over Rechnitzers ideer om en ren neutralitetsmarkering

- Den Første Verdenskrig havde totalt undergravet forsvarsviljen hos det danske folks flertal. Folketingets flertal af Socialdemokrater og Det Radikale Venstre ville afruste landet hurtigst muligt.
- Heller ikke Venstre så et klart og meningsfuldt behov for væbnede styrker, og man ønskede specielt efter 1919 at spare penge. Man troede ikke på muligheden af krig, og det maksimale man ønskede at opnå var en kort markerende neutralitetsforsvarsindsats. Sammen med Højre havde man dog flertallet i Landstinget og kunne blokere afrustningslovene.
- Withs lobbyistproblem var langt vanskeligere end Kühnells havde været 25 år tidligere.
- Da den økonomiske krise ramte i 1929, var begge værn under sammenbrud:

- Søværnets materiel, specielt de mindre enheder, var totalt nedslidt af den konstante anvendelse under Sikringsperioden, og der var akut behov for anskaffelse af nye moderne fartøjer.
- Hærens manglede ligeledes materielinvesteringer (mobilitet, artilleri og fly), men det største problem var de relativt meget svage kadre til mobiliseringshæren, der i øvrigt hurtigt svandt ind i takt med at soldaterne fra de store indtag under krigen blev for gamle.

- Søværnets chef fra 1932 fortsatte sin argumentation fra 1928 for, at pengene til materielinvesteringer til flåden skulle ske ved at reducere hæren til en grænsebevogtning (som De Radikale ville).
- Venstre var primært interesseret i besparelser, og det lykkedes With under kontakt med nøglepolitikere fra dette parti at få afgørende indflydelse på resultatet inden for den økonomiske ramme ved at reducere felthæren til en styrke på bl.a. 8 fodfolksregimenter med en langt bedre balance mellem kadre og krigsstyrke.

Brobygning ved – i enighed med dette - at følge politisk ønske

To nødvendige elementer i forsøget på konstant at sikre landsdelen mod et kupangreb af nationalistiske militser og fra 1933 mod et motoriseret kupforsøg var:

- *For det første* at sikre en pålidelig styrke under lokal enhedskommando.
- *For det andet* at skabe hindringer og feltbefæstninger til at støtte indsatsen mod kup.

I 1920'erne:

- "1. Jydske Division" bliver mobiliseret som fremskudt styrke
- "Den sønderjyske Landstorm" af dansksindede krigsveteraner i landsdelen.
- I 1924 den første indstilling om grænsbefæstninger.

I 1930'erne:

- Foråret 1933: Forslag om at opretholde et permanent "Grænseværn" af 1200 mand til kupsikring af grænsen. Vis forbedring opnås ved forskydning af indkaldelser.
- Forberedelse af jernbanesprængninger.
- 1935: Forslag om spærrezoner og –linjer.
- Det hele endte dog med bemyndigelse af grænsebomme og lette, flytbare mobilitetshindringer.

Direkte mod Munchs ønske udnævnte Stauning With til generalmajor i 1930 og året efter som kommanderende general, dvs. Hærchef.

Efter, at Stauning i november 1935 af havde opgivet at ændre dansk forsvarspolitik og havde forladt stillingen som forsvarsminister, må han have aftalt med With at genopbygge en efterretningsvirksomhed mod Tyskland.

Olympiaderytteren ritmester Lunding blev udvalgt til at lede den nye virksomhed, der med LO-midler hurtigt blev opbygget fra 1937.

Tjenesten synes dermed at være blevet overdraget til næste generation.

Grundlaget var en rapport fra 1935 fra Mønsterværket, der sidestillede den kommunistiske trussel og truslen fra nationalsocialismen i Tyskland.

Brobygning ved udnyttelse af situationen

- Den lige pensionerede 70-årige With lod sig ved Nytår 1940 vælge som formand for den samlede pro-nordiske forening, "*Det frie Norden*", hvor socialdemokraten i bestyrelsen var H.C. Hansen.
- Man lobbyede for støtte til Finland og opnåede, at udenrigsminister Munch først måtte acceptere rekruttering af militære frivillige og senere også, at linjeofficerer deltog.
- I vinteren 1940 gjorde finnernes indsats, at forsvarsviljen blev bredt stadig mere i Socialdemokratiet.

Afvisningen af at blive den danske Marskal Petain, da en gruppe med nazistisk opbakning kort til efter 9. april foreslog en ny regering med With som statsminister.

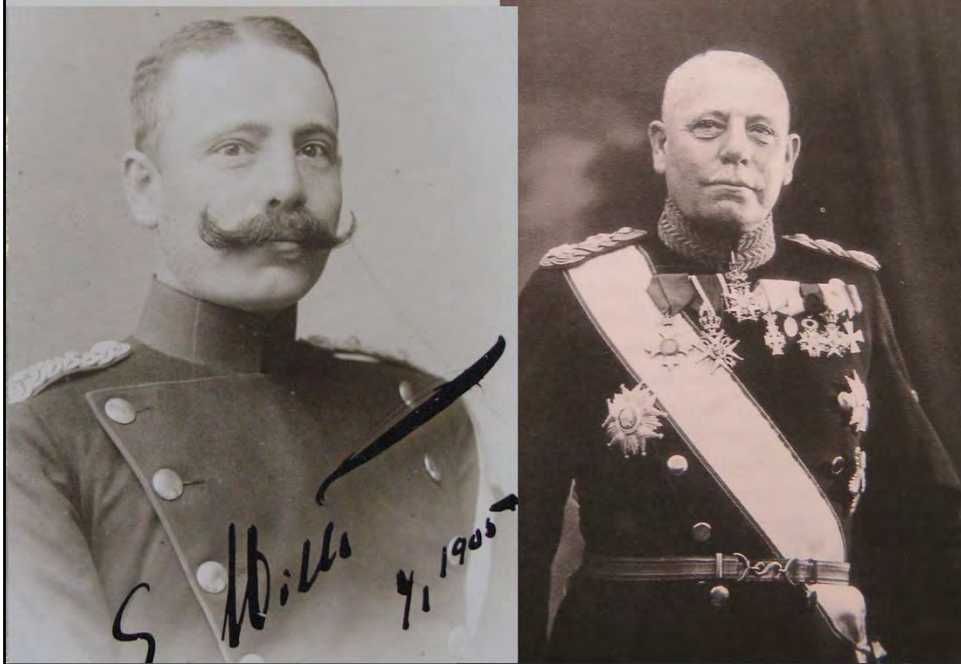
Det "Åbne Brev" i eftersommeren 1941 til "Det frie Norden"s lokalafdelinger:

"Som Hærens gamle Chef ønsker jeg at udtale, at så længe den tyske Værnemagt holder Danmark besat, og Hagekorsflaget vajer over den danske Hærs Kaserner og Lejre, ja endog over Hærens århundredegamle Kommandosted "Citadellet", kan efter min Formening danske Soldater og Hærens Befalingsmænd ikke uden at krænke Hærens Soldaterære stå på Kampfront i Våbenbroderskab med den Hær, der holder Danmark besat. Finland er ikke i nød for Soldater. Dette er en Kendsgerning, og Kampen mod Bolchevismen kan ikke ændre min ovenfor fremsatte Opfattelse. Jeg beklager derfor oprettelsen af

“Frikorps Kryssing”. Den danske Hærs Soldaterære er frelst af vore unge Soldater, der gav deres Blod 9. april.”

Hærens proaktive loyalitet over for den socialdemokratiske ledelse under alle Besættelsens faser slutte med brobygningen til modstandsbevægelsen.

Sammenfatning af Withs indsats

- Udviklede på tre år Hærens Efterretningstjeneste fra den kun skeletform, den havde i 1911. Det skete sammen med Udenrigsministeriet og Statspolitiet.
- Konsoliderede tjenesten under 1. Verdenskrig i diskret samspil med Frankrig og Storbritanniens tjenester.
- Udviklede derefter en clearingscentral for internationale antibolsjevistisk efterretningstjeneste, der vurderes videregivet til den danske regering via Generalstaben.
- Det er næsten sikkert, at Staunings kendskab til With og respekten for officeren kom fra denne periode. Han har korrekt set Withs indsats under Påskekrisen som rettet mod de radikale, ikke mod Socialdemokratiet.
- With forsøgte uden held at udnytte Staunings sympati og det forhold, at statsministeren også er Forsvarsminister fra maj 1933 til november 1935, til at udvikle et folkeligt forsvar og

- herunder Sønderjyllands forsvar som et fælles projekt.
- Derefter skiftede Staunings og Withs samarbejde til efterretningsområdet igen, og efter pensioneringen inspirerer han udviklingen af Socialdemokratiets om et stadig mere forsvarspositivt parti.

With kombinerede på unik måde to vidt forskellige personligheder og politiske fremgangsmåder: Den åbne, klarttalende, politisk modige, stærkt synlige leder og den diskrete, konspiratoriske operatør. Det lykkedes kun, fordi With var fysisk og psykisk robust og på grund af, at hans holdninger og mål altid var entydige samt fordi han var betingelsesløst loyal over for sine samarbejdspartnere. Med ham valgte Palle Berthelsen korrekt den, der kunne føre Kühnls projekt videre i en endnu vanskeligere situation.

Hver enkelt kan sammenholde med senere perioder, hvor generaler og admiraler ikke længere ser det som deres opgave som teoretikeren Colin Gray ville udtrykke det: at *"repræsentere det militært mulige i mødet med politikken på den strategiske bro"*, men blot at implementere nonsens loyalt.